

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: Usž-2053/18-3

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sutkinja toga suda mr.sc. Inge Vezmar Barlek, predsjednice vijeća, Lidije Vukičević i Marine Kosović Marković, članica vijeća, te sudske savjetnice Ivane Mamić Vuković, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9 (ranije Hrvatska agencija za poštu i telekomunikacije – HAKOM), uz sudjelovanje zainteresirane osobe HP-Hrvatske pošte d.d., Zagreb, Jurišićeva 13, radi rješavanja spora između korisnika i davatelja poštanskih usluga, odlučujući o žalbi tužitelja izjavljenoj protiv presude Upravnog suda u Splitu, poslovni broj: 3 UsI-358/16-9 od 27. prosinca 2017., na sjednici vijeća održanoj 27. ožujka 2019.

p r e s u d i o j e

I. Poništava se presuda Upravnog suda u Splitu, poslovni broj: 3 UsI-358/16-9 od 27. prosinca 2017.

II. Poništava se rješenje Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, KLASA: UP/I-344-08/16-02/38, URBROJ: 376-04-16-4 od 9. rujna 2016.

Obrazloženje

Pobijanom presudom odbijen je tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika, označenog u točki II. izreke ove presude, a kojim je odbačen kao nedopušten zahtjev za rješavanje spora korisnika tužitelja s davateljem poštanskih usluga HP-Hrvatskom poštom d.d., Zagreb (dalje u tekstu: HP), u vezi s rješavanjem prigovora tužitelja zbog nezakonitog naplaćivanja dodatne usluge u međunarodnom prometu. Upravni sud u Splitu ocijenio je zakonitim pobijano rješenje tuženika pozivom, između ostalog, na odredbe članka 54. i 55. Zakona o poštanskim uslugama (Narodne novine, broj: 144/12., 153/13. i 78/15., dalje: ZPU), uz obrazloženje u bitnom, da tužitelj nije podnio prigovor o kojem bi se moglo odlučivati, budući da se ne radi o prigovoru iz članka 54. stavka 1. i stavka 2. ZPU-a.

U izjavljenoj žalbi na pobijanu presudu tužitelj u bitnome navodi kako je donesena uz pogrešnu primjenu materijalnog prava. Smatra da je prvostupanjski sud pogrešno postupio kada je prihvatio obrazloženje tuženika prema kojemu je tužitelju u ovoj stvari od strane HP-a pružena cjelovita usluga. Ističe kako je točna primjedba prvostupanjskog suda da HP može u cijelosti obaviti samo onu uslugu koja se nalazi u njegovoj ponudi, ali da to nikako ne može značiti da HP može obavljati uslugu bez volje i suglasnosti korisnika poštanske usluge, tužitelja u ovoj pravnoj stvari. Ističe da ukoliko traži uslugu koja se ne nalazi u ponudi HP-a, da se tada

takva usluga ne može obaviti i pošiljka treba ostati neuručena, odnosno vraćena pošiljatelju, a ne da se pošiljka šalje primatelju mimo volje pošiljatelja i još da se takva usluga smatra cjelovitom. Smatra kako je HP prekršio članak 21. Općih uvjeta za obavljanje univerzalne poštanske usluge (HP Glasnik: 13/15. i 16/15.), ističući da nije zahtijevao dopunsku uslugu „Plus“, a što da se može dokazati uvidom u predmetnu „Potvrdu o primitku pošiljke“, službenom obrascu HP-a. Ističe kako je HP svejedno tužiteljevu pismovnu pošiljku poslao primatelju zrakoplovom, odnosno najbržim prometnim vezama, o čemu da tužitelj nije imao nikakvih saznanja prilikom samog slanja pismovne pošiljke jer nije bio upoznat sa pravilnicima i cjenicima HP-a, prema kojima se navodno preporučene pošiljke u inozemstvo mogu slati isključivo zrakoplovom. Predlaže ovome Sudu da poništi presudu Upravnog suda u Splitu i donese zakonitu presudu.

Tuženik se u cijelosti protivi svim navodima iz žalbe. Ističe kako je pobijana presuda donesena sukladno pravilno i potpuno utvrđenom činjeničnom stanju na koje je pravilno primijenjeno materijalno pravo i odbijen tužbeni zahtjev tužitelja. Tvrdi kako tužitelj u žalbi nije iznio nikakve nove činjenice niti dokaze u odnosu na ono što je već prethodno utvrđeno te ostaje kod odgovora na tužbu od 23. siječnja 2017. Ne nalazi ni procesnih propusta koji bi mogli dovesti do drugačijeg rješenja predmetne stvari ni povreda materijalnog prava zbog kojih bi trebalo usvojiti žalbu te poništiti pobijanu presudu. Zaključno predlaže da ovaj Sud odbije žalbu tužitelja kao neosnovanu i potvrdi prvostupanjsku presudu.

Zainteresirana osoba, iako uredno pozvana dopisom prvostupanjskog suda od 5. veljače 2018., nije dostavila odgovor na žalbu.

Žalba je osnovana.

Ispitujući pobijanu presudu u granicama žalbenih razloga (članak 73. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima, Narodne novine, broj: 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17., dalje: ZUS), Sud nalazi osnovanim žalbeni prigovor da je pobijanom presudom, a time i pobijanim rješenjem tuženika, došlo do povrede zakona tužitelju na štetu. Naime, kao što proizlazi iz obrazloženja pobijane presude, prvostupanjski sud je prihvatio stajalište tuženika da u konkretnom slučaju nisu ispunjeni uvjeti za odlučivanje o zahtjevu tužitelja za rješavanje spora korisnika poštanskih usluga od davateljem poštanskih usluga HP-a u vezi s rješavanjem prigovora zbog nezakonitog naplaćivanja dodatne usluge u međunarodnom prometu, budući da se u konkretnom slučaju ne radi o prigovoru iz članka 54. ZPU-a, a koji je citiran u obrazloženju pobijane odluke. Prvostupanjski sud je prihvatio zakonitom odluku kojom je stoga odbačen kao nedopušten zahtjev tužitelja. Međutim, Sud nalazi da je ovakvom odlukom tuženika, kojom je zahtjev tužitelja odbačen bez meritornog raspravljanja o istom, povrijeđen zakon.

Iz podataka spisa proizlazi da je tužitelj podnio 15. veljače 2016. godine Hrvatskoj pošti, Poslovnici u Splitu, Kralja Tomislava 9, prigovor u kojem je naveo kako je dana 19. listopada 2015. poslao preporučeno pismo s povratnicom na adresu Europski sud za ljudska prava, 67.075 Strasbourg – CEDEX France, a za što mu je Hrvatska pošta u Splitu naplatila uslugu koju nije tražio i koja nije evidentirana na potvrdi o primitku pošiljke od 19. listopada 2015. Istaknuo je kako nije tražio da se preporučeno pismo pošalje žurnim putem te da nije zaokružio dopunsku uslugu „Plus“, ali mu je svejedno takva uvećana usluga naplaćena.

HP je u odgovoru na prigovor tužitelja u dopisu od 22. veljače 2016. godine, između ostalog, istaknula da je za sve preporučene pošiljke u međunarodnom poštanskom prometu osiguran brži postupak u usmjeravanju prijenosa u odnosu na ostale pošiljke te da je i tužiteljeva pošiljka primljena kao prioritetna preporučena pošiljka, sukladno odredbama članka 8. stavka 2. Općih uvjeta za obavljanje univerzalne usluge, kao i članka 20. ZPU-a. Nezadovoljan dobivenim odgovorom HP-a, tužitelj je uputio pritužbu protiv istoga Povjerenstvu za pritužbe

potrošača Hrvatske pošte, u kojem je u bitnome naveo iste tvrdnje, s tim da je mišljenja da je ovakav odgovor i stav HP-a protivan članku 21. stavku 1. Općih uvjeta za obavljanje univerzalne usluge. Smatra da mu je Hrvatska pošta u Splitu 19. listopada 2015. nezakonito naplatila dodatnu uslugu „Plus“ jer da takvu uslugu nije zatražio.

15. travnja 2016. Povjerenstvo za pritužbe potrošača pri HP-u dopisom je obavijestilo tužitelja da je njegovu primjedbu u vezi s odgovorom na prigovor o više naplaćenju poštarini razmatralo te da je utvrdilo kako mu je na poštanskom uredu u Splitu, gdje je predana na otpremu preporučena pošiljka s dopunskom uslugom povratnice, zaračunata i naplaćena poštarina u iznosu od 136,40 kn. Također je istaknulo da je pošiljka primljena kao prioriteta preporučena pošiljka i da je cijena ispravno zaračunata. Nakon toga je tužitelj uputio zahtjev za rješavanje spora tuženiku protiv odluke Povjerenstva za pritužbe potrošača, nezadovoljan dobivenim odgovorom Povjerenstva za pritužbe potrošača pri HP-u. U istom je zahtjevu tražio poništenje odluke Povjerenstva pri HP-u, smatrajući da HP nije imala pravo naplatiti dodatnu uslugu „Plus“ koju on nije zatražio. Tuženik je zahtjev odbacio kao nedopušten, pozivom na odredbu članka 41. stavak 2. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj: 47/09.), a kojim je propisano da kada službena osoba utvrdi da ne postoje zakonske pretpostavke za pokretanje postupka, rješenjem će odbaciti zahtjev.

Međutim, imajući na umu činjenicu da je tužitelj, kao korisnik poštanskih usluga, izjavio prigovor davatelju poštanske usluge smatrajući da mu je nezakonito naplaćena dodatna usluga te sadržaj odredbe članka 54. stavka 1. ZPU-a, kojom je propisano da korisnik poštanskih usluga može podnijeti pisani prigovor davatelju poštanskih usluga u slučaju gubitka poštanske pošiljke, prekoračenja roka za prijenos i uručenje pošiljke, u slučaju kada davatelj poštanskih usluga nije obavio uslugu ili je nije obavio u cijelosti te u slučaju oštećenja, odnosno umanjenja sadržaja pošiljke, Sud nalazi da je neosnovano odbačen zahtjev tužitelja kao nepodoban za postupanje. Takvom odlukom tuženika uskraćeno je tužitelju pravo na raspravljanje i donošenje zakonite odluke na temelju pravilno i potpuno utvrđenog činjeničnog stanja i uz pravilnu primjenu materijalnog prava. Stoga nisu postojali uvjeti za odbacivanje zahtjeva kao nedopuštenog, već je tuženik, uzimajući u obzir odredbu članka 54. ZPU-a, kao i navode tužitelja, o istom trebao raspravljati, budući da su u konkretnom slučaju ispunjeni uvjeti za donošenje meritorne odluke, a Sud ne prihvaća stav tuženika kako predmetni prigovor nije prigovor iz članka 54. ZPU-a. To iz razloga što je tužitelj nesporno korisnik poštanske usluge te prigovara da ona nije obavljena na način koji je tražio. Takav prigovor prema ocjeni Suda, obuhvaćen je odredbom članka 54. stavka 1. ZPU-a.

Stoga nije zakonita ni odluka prvostupanjskog suda kojom je ocijenjeno zakonitom rješenje tuženika pa će u ponovnom postupku tuženik otkloniti navedene nedostatke i postupiti po primjedbama Suda te donijeti meritornu odluku o predmetnom zahtjevu tužitelja, pravilno primjenjujući mjerodavno materijalno i postupovno pravo.

Slijedom navedenog, Sud je odlučio kao u izreci, na temelju odredbe članka 74. stavka 2. ZUS-a.

U Zagrebu 27. ožujka 2019.

Predsjednica vijeća
mr.sc. Inga Vezmar Barlek, v.r.

Za točnost otpisaka – ovlaštenu službenicu

Tanja Nemčić